

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 669/2016-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Kuzmom, advokátska kancelária, Floriánska 16, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4 Nt 2/2016 zo 4. mája 2016 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Tos 55/2016 zo 6. júla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Kuzmom, advokátska kancelária, Floriánska 16,

Košice, ktorý doplnil predmetnú sťažnosť kvalifikovaným podaním doručeným ústavnému súdu 3. októbra 2016, vo veci namietaného porušenia základných práv sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Nt 2/2016 zo 4. mája 2016 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 55/2016 zo 6. júla 2016.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 19. januára 2016 okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania podľa ustanovení § 393 a nasledujúcich zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), a to konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 5 T 8/2008, v rámci ktorého bol sťažovateľ uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa ustanovení § 172 ods. 1 písm. c) a ods. 4 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Okresný súd uznesením sp. zn. 4 Nt 2/2016 zo 4. mája 2016 návrh na povolenie obnovy konania podľa ustanovenia § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol s odôvodnením, že sťažovateľ uviedol v návrhu rovnaké skutočnosti a dôkazy, aké uvádzal v návrhu na povolenie obnovy konania zo 16. januára 2016. O sťažnosti podanej proti predmetnému rozhodnutiu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos 55/2016 zo 6. júla 2016, ktorým ju ako nedôvodnú zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: *„K podaniu svojho návrhu na obnovu konania pristúpil sťažovateľ na základe záverov, ktoré vyplynuli zo správ Národnej protidrogovej jednotky, z ktorých vyplýva, že 1 g heroínu v rozhodnom období stál 800 – 1200 Sk a teda minimálna cena zaistených 865,58 g heroínu predstavuje sumu 519 348 Sk a nie 5 920 500 Sk, ako to bolo chybné vyčíslené v pôvodnom konaní. Sťažovateľ okrem predmetného nosného dôkazu poukázal na viaceré rozhodnutia súdov na preukázanie ním tvrdených skutočností. Sťažovateľ v návrhu na povolenie obnovy konania zároveň požiadal*

o ustanovenie obhajcu, ktorý mu bol opatrením zo dňa 29. 3. 2016 ustanovený z dôvodu, že podľa § 38 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch musí mať odsúdený obhajcu.“

Ďalej sťažovateľ argumentuje:

«Okresný súd opatrením zo dňa 29. 3. 2016 ustanovil sťažovateľovi obhajcu a o návrhu sťažovateľa o povolenie obnovy konania zo dňa 13. 1. 2016 rozhodol dňa 4. 5. 2016 na neverejnom zasadnutí. Ustanoveného obhajcu konajúci súd nevyzval, aby sa písomne vyjadril k návrhu odsúdeného a neumožnil mu tak urobiť ani na pojednávaní, nakoľko súd rozhodol na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti obhajcu odsúdeného a súd tak rozhodol len na základe jeho návrhu na povolenie obnovy konania, ktorý sťažovateľ sám vlastnoručne napísal. Z uvedeného jasne vyplýva, že aj keď sťažovateľ mal ustanoveného obhajcu v konaní o povolenie obnovy konania, toto zastúpenie bolo však „iba na papieri“, nakoľko sťažovateľovi konajúci súd svojím postupom znemožnil využiť právnu pomoc svojho obhajcu.»

Sťažovateľ v sťažnosti dôvodí, že okresný súd jeho návrh na povolenie obnovy konania zamietol s odôvodnením, že v ňom uviedol rovnaké skutočnosti a dôkazy, ktoré predostrel v predchádzajúcom svojom návrhu na povolenie obnovy konania, a síce *„konkrétne rozhodnutia všeobecných súdov, Najvyššieho súdu SR a odbornú literatúru zaoberajúcu sa touto problematikou“*. Podľa sťažovateľa okresný súd jeho návrhu z 19. januára 2016 nevenoval pozornosť, pretože podľa vyjadrenia sťažovateľa sa skutočnosti uvedené v jeho uznesení nezakladajú na pravde. V nadväznosti na to sťažovateľ uvádza, že v predmetnom návrhu neodkazoval na žiadnu odbornú literatúru ani na rozhodnutia všeobecných súdov, ale na *„Správu o vývoji drogovej scény SR a Výročnú správu Národného monitorovacieho centra pre drogy“*, na ktoré okresný súd vo svojom uznesení vôbec nereflektoval.

Sťažovateľ podrobne citujúc judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa predovšetkým otázky kvality odôvodnenia súdnych rozhodnutí v nadväznosti na to namieta neústavnosť, nezákonnosť a neodôvodnenosť uznesenia okresného súdu.

Sťažovateľ je toho názoru, že „*Súdy sa v konaní nezaoberali predloženými dôkazmi, nevykonali navrhnuté dôkazy, v odôvodnení ich nevyhodnotili a žiadnym spôsobom sa nevyrovnali s argumentmi sťažovateľa*“.

Sťažovateľ na základe prezentovanej argumentácie ústavný súd žiada, aby v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, označené uznesenie krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na nové konanie a priznal tiež sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, ako aj trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom je namietané porušenie základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, ktorými konajúce sudy nevyhoveli návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Nt 2/2016 zo 4. mája 2016

System ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné sudy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné sudy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa označeného uznesenia okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho prvostupňového súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu.

Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil. Ochranu jeho základným právam zaručeným ústavou a listinou a právu zaručenému dohovorom bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené voči prvostupňovému rozhodnutiu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 55/2016 zo 6. júla 2016

Sťažovateľ vidí porušenie svojich označených práv v zamietnutí ním uplatneného návrhu na povolenie obnovy konania, keď podľa jeho tvrdení návrh, ktorým žiadal o povolenie obnovy konania, obsahoval tzv. nové skutočnosti a dôkazy opodstatňujúce toto povolenie, ktorými sa konajúce súdy podľa názoru sťažovateľa nezaoberali.

Ústavný súd preskúmal namietané uznesenie krajského súdu, v ktorom tento súd skonštatoval vecnú správnosť uznesenia okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom označených článkov ústavy, listiny a dohovoru, ktorých porušenie namieta.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v prvom rade poukázal na obsah sťažnosti v časti, ktorú zdôvodnil sťažovateľ osobne:

„V písomných dôvodoch odsúdený [REDAKOVANÉ] poukázal na stanoviská Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré podporujú argumenty uvedené v jeho návrhu na povolenie obnovy konania. Je toho názoru, že sa okresný súd nevysporiadal s novými skutočnosťami uvedenými v návrhu, pričom tieto podložil novými dôkazmi. V sťažnostných dôvodoch okrem iného poukazuje opakovane na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, všeobecných súdov, ako aj odbornej literatúry, ktoré následne po právnom posúdení zakladajú nové skutočnosti týkajúce sa vyčíslenia hodnoty drog a teda aj právnej kvalifikácie skutku. Taktiež poukázal, že rozhodnutie okresného súdu je nesprávne nakoľko

súd nevykonal ním navrhované listinné dôkazy, pričom sa s nimi ani žiadnym spôsobom nevysporiadal, pričom tieto neboli súdu predložené ani v predošlom konaní o návrhu na obnovu konania a ani v pôvodnom konaní. Ním uvedené nové dôkazy v návrhu žiada prejednať na verejnom zasadnutí, nakoľko súbor ním predložených listinných dôkazov vyvoláva závažné pochybnosti v správnosti pôvodného písomného potvrdenia Národnej protidrogovej jednotky o vyčíslení hodnoty vydaného heroínu. Preto navrhuje, aby súd vopred vyžiadal nové písomné potvrdenie Národnej protidrogovej jednotky o vyčíslení hodnoty vydananej drogy v pôvodnom konaní sp. zn. 5T/8/2008, ktorým sa zistí bez žiadnych pochybností skutkový stav.“

Krajský súd prezentoval aj písomné dôvody sťažnosti, ktoré mu boli predložené zo strany právneho zástupcu sťažovateľa:

„Obhajca v písomných dôvodoch uviedol, že s dôvodmi uvedenými odsúdeným v návrhu na povolenie obnovy konania sa stotožňuje. Zároveň poukázal na svoje predošlé písomné vyjadrenia, v ktorých navrhol vykonanie dôkazov, ktoré sú podľa jeho právneho názoru potrebné pre konanie o povolení obnovy konania. Avšak okresný súd nemal možnosť tieto posúdiť, nakoľko rozhodol na neverejnom zasadnutí ešte pred písomným podaním vyjadrení advokáta. Preto namieta, že tým že okresný súd rozhodol na neverejnom zasadnutí, nemal odsúdený [REDAKOVANÉ] a ani jeho obhajca možnosť osobne sa k veci vyjadriť. V závere poukázal na argumenty uvedené odsúdeným v návrhu na povolenie obnovy konania.“

V rámci vlastnej argumentácie krajský súd uviedol:

„Krajský súd v Bratislave ako súd nadriadený na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. jednak napadnuté výroky uznesenia, a to zo všetkých hľadísk, bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú alebo nie sú v sťažnosti uvedené, a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutých výrokov uznesenia a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.“

Podľa § 399 ods. 2 Tr. por. súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktorá sa skončila právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy už skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami

a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu, by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku stanovuje formálne podmienky pre tzv. iudicium rescindens (obnovovacie konanie) existenciu právoplatného rozhodnutia a novej skutočnosti alebo dôkazu.

Rozhodnutie o povolení obnovy konania je však podmienené materiálnou podmienkou, ktorá spočíva v povinnosti súdu konajúceho o povolení obnovy konania, vyhodnotiť vplyv nového dôkazu na už ustálený skutkový stav. Súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania pritom nemôže hodnotiť novoobjavené dôkazy z hľadiska ich hodnovernosti, pretože takéto hodnotenie by mohlo slúžiť ako podklad pre nové hodnotenie o vine. Potrebné je súčasne konštatovať, že v konaní o povolení obnovy konania nemôže súd preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a s obhajobou obvineného.

Obnova konania je teda takým mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý slúži na odstránenie nedostatkov v skutkových zisteniach právoplatného rozsudku a to v tých prípadoch, ak príčiny zistených nedostatkov vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia. V konaní o obnove sa nezisťuje správnosť pôvodného rozhodnutia, teda ani jeho zákonnosť, ale len a len otázka, či nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré boli v tomto konaní uplatnené, boli orgánom činným v trestnom konaní v čase rozhodnutia neznáme a zároveň, či by sami o sebe, alebo v spojení s inými dôkazmi boli spôsobilé odôvodniť iné rozhodnutie o vine, treste či náhrade škody. Obnova konania je preto takým mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý slúži na odstránenie nedostatkov v skutkových zisteniach právoplatného rozsudku a to v tých prípadoch, ak príčiny zistených nedostatkov vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia. Je dôležité pripomenúť, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok a teda akýkoľvek zásah do právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu je prípustný iba vo výnimočných prípadoch.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 28. 04. 2008 č. k. 5T/8/2008 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava zo dňa 26. 06. 2008 č. k. 5To/39/2008 bol menovaný uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, ods. 4 písm. c/ Tr. zák., ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že od presne nezisteného dňa roku 2006 až do zadržania dňa 24. 07. 2007 si od doposiaľ nezistených osôb zadovážoval omamné a psychotropné látky, najmä heroín, ktorý prechovával, okrem iných presne nezistených miest, aj v [REDAKOVANÉ], v prenajatom byte č. [REDAKOVANÉ] na 3. poschodí, ktorý následne po zadovážení a ďalšom spracovaní odpredával obv. [REDAKOVANÉ] a ďalším doposiaľ nezisteným osobám, pričom dňa 24. 07. 2007 pred začatím výkonu domovej prehliadky v uvedenom byte dobrovoľne vydal rôzne predmety uvedené v uznesení o vznesení obvinenia, ako aj viac kusov igelitových sáčkov s obsahom prášku hnedej farby, pričom následnou analýzou zaistených stôp, vykonanou Kriminologickým a expertíznym ústavom PZ Bratislava bolo zistené, že žlté mikroténové vrečko obsahuje 28,95 g heroínu s priemernou koncentráciou 55,5 % hmotnostných heroínu s prímiesami kofeínu a paracetamolu, čo zodpovedá 803-1607 obvykle jednorazovým dávkam drogy, pričom jej hodnota na čiernom trhu na území SR predstavuje sumu 240.900,- Sk až 482.100,- Sk, ďalšie mikroténové vrečko obsahovalo 95,74 g heroínu s priemernou koncentráciou 22,1 % hmotnostných heroínu s prímiesami kofeínu a paracetamolu, čo zodpovedá 1058-2116 obvykle jednorazovým dávkam drogy, ktorej hodnota na čiernom trhu v SR je 317.400,- Sk až 634.800,- Sk, ďalšie mikroténové vrečko obsahovalo 701,08 g heroínu s priemernou koncentráciou 56,3 % hmotnostných heroínu s prímiesami kofeínu a paracetamolu, čo zodpovedá 19735-39471 obvykle jednorazovým dávkam drogy, ktorej hodnota na čiernom trhu v SR predstavuje sumu 5.920.500,- Sk až 11.841.300,- Sk a napokon ďalšie mikroténové vrečko obsahovalo 39,81 g s priemernou koncentráciou 52,0 % hmotnostných heroínu s prímiesou kofeínu a paracetamolu, čo zodpovedá 1035-2070 obvykle jednorazovým dávkam drogy, ktorej hodnota na čiernom trhu v SR predstavuje sumu 310.500,- Sk až 621.000,- Sk, pričom aj na steroch odobratých z obidvoch rúk obv. [REDAKOVANÉ] bola zistená prítomnosť stôp heroínu, pričom heroín (diacetylmorfín) je v zmysle zákona NR SR číslo 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch zaradený do I. skupiny omamných látok.

Za uvedený trestný čin mu bol podľa § 172 ods. 4 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 20 rokov, pričom pre výkon tohto trestu bol podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Súčasne mu bol podľa § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák. uložený aj ochranný dohľad v trvaní 1 rok.

Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 01. 04. 2014, sp. zn. 6Nt/2/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. 08. 2014, sp. zn. 3Tos/54/2014 bolo rozhodnuté o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania smerujúcemu proti vyššie uvedeným rozhodnutiam.

Odsúdený [REDAKOVANÉ] následne písomnými podaniami doručenými súdu dňa 19. 01. 2016 a 15. 04. 2016 sa domáhal povolenia obnovy konania v predmetnej trestnej veci, čo zdôvodnil najmä novými dôkazmi a skutočnosťami, ktoré súdu neboli známe v čase rozhodovania, vzhľadom ku ktorým je trest, ktorý mu bol uložený, v zrejmom nepomere k závažnosti činu. Za tieto skutočnosti je podľa neho treba považovať, že pri určení hodnoty drogy, ktorá bola u neho zaistená, sa postupovalo nesprávne, keď sa vychádzalo z počtu obvykle jednorazových dávok drogy určených na základe znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu PZ Bratislava a hodnoty obvykle jednorazovej dávky drogy na čiernom trhu. Poukázal v tomto smere okrem iných rozhodnutí aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 4To/42/2013, z dôvodov ktorého vyplýva, že pojem obvykle jednorazová dávka drogy v ust. § 135 Tr. zák. je len interpretačným ustanovením výlučne len k prechovávaniu omamnej a psychotropnej látky pre vlastnú potrebu a nie je ho možné použiť pri stanovení hodnoty drogy v súvislosti s právnou kvalifikáciou podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. na určenie rozsahu spáchania tohto trestného činu. V tomto smere súd upozornil aj na ďalšie rozhodnutia všeobecných súdov v súvislosti s touto problematikou, správy o stave a vývoji drogovej kriminality v Slovenskej republike, ako aj na odbornú literatúru zaoberajúcu sa touto problematikou, podľa jeho výpočtov hodnota drogy v množstve 856,58 g, ktorú dobrovoľne vydal, pri cene 800,- Sk za 1 gram heroínu, predstavuje hodnotu od 400.000,- Sk do 600.000,- Sk, čo znamená že trestný čin bol spáchaný len vo väčšom rozsahu.

Na neverejnom zasadnutí dňa 04. 05. 2016 rozhodol senát Okresného súdu Bratislava I o odmietnutí návrhu odsúdeného [REDAKOVANÉ] na povolenie obnovy konania z dôvodov uvedených v napadnutom uznesení.

Krajský súd po preskúmaní návrhu odsúdeného, oboznámení sa s kompletným spisovým materiálom dospel k záveru, že ide o ďalší návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania, ktorý sa v posudzovanej veci opiera sčasti o tie isté skutočnosti a dôkazy, ako boli použité v predchádzajúcom návrhu, pričom doplnené ďalšie dôkazy sú svojím charakterom totožné ako dôkazy predložené v predošlom návrhu na povolenie obnovy konania.

Predseda senátu prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia odkazuje na predchádzajúce rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 01. 04. 2014, sp. zn. 6Nt/2/2014 o zamietnutí obnovy konania, v ktorom boli podrobne uvedené skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, dôkazy o ktoré svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 01. 04. 2014, sp. zn. 6Nt/2/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. 08. 2014, sp. zn. 3Tos/54/2014 je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s návrhom odsúdeného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval uvádzané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným uznesením prvostupňového súdu. Napokon ako správne uviedol okresný súd s dôvodmi uvedenými odsúdeným v návrhu, ako aj v podanej sťažnosti sa súdy tak v základnom konaní (prvostupňový okresný a odvolací krajský súd), ako aj v predchádzajúcom konaní o návrhu na obnovu konania (okresný súd a sťažnostný krajský súd) vysporiadali.

Vo veci návrhu na povolenie obnovy konania ide v podstate o opakovaný návrh odsúdeného, pričom aj predchádzajúce rozhodnutie o povolení obnovy bolo zamietnuté Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 01. 04. 2014, sp. zn. 6Nt/2/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. 08. 2014, sp. zn. 3Tos/54/2014.

Napokon aj za predpokladu, že by bola situácia, na ktorú sťažovateľ poukazoval, teda, že by mu súd v pôvodnom konaní nesprávne uložil neprímerane prísny trest z dôvodov uvedených odsúdeným [REDAKOVANÉ], čo sa však v danom prípade jednoznačne nenastalo (vid' rozhodnutia v pôvodnom konaní a v konaní o návrhu na obnovu konania), nebolo by to dôvodom na povolenie obnovy konania, nakoľko tak, ako správne okresný súd odkázal na predošlé rozhodnutia, nešlo by o skutočnosť novú, v pôvodnom konaní neznámu

okolnosť, pričom ani v konaní o povolenie obnovy konania nie je možné naprávať chyby a nedostatky pôvodného konania tak, ako je to vyššie podrobne rozvedené.

Krajský súd teda záverom konštatuje, že návrh odsúdeného je fakticky iba opakovaním jeho predchádzajúceho podania, a nakoľko napadnuté uznesenie je plne v súlade so zákonom a s ohľadom na vyššie uvedené dôvody, krajský súd sťažnosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.“

Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy, resp. ostatné orgány verejnej moci a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov, resp. ostatných orgánov verejnej moci, a to tak, že orgány verejnej moci sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať tie ich právne názory, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery, ku ktorým orgány verejnej moci pri aplikácii práva dospeli, tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04).

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine

alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí v úvode prezentoval dotknutú právnu úpravu, a to ustanovenia Trestného poriadku o podmienkach povolenia obnovy konania, kde ponúkol stručnú interpretáciu podmienok pre povolenie obnovy konania.

Následne vyhodnotil najvyšší súd sťažovateľom prezentované skutočnosti a nadväzujúce dôkazy ako také, ktoré nespĺňajú kritérium novosti a navyše vo svojej podstate majú totožný charakter ako skutočnosti a dôkazy uplatnené sťažovateľom v predchádzajúcom neúspešnom návrhu na povolenie obnovy konania.

Ústavný súd sa sústredil na podstatu veci sťažovateľ'a, od ktorej odvíja sťažovateľ argumentáciu použitú v oboch návrhoch na povolenie obnovy konania.

Sťažovateľ prezentuje tvrdenie, že skutkové závery všeobecných súdov v základnom meritórnom konaní, ktoré boli oporou pre ustálenie rozsahu činnosti („veľký rozsah“) ako znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu, pre ktorý bol sťažovateľ odsúdený, boli nesprávne. Konkrétne sťažovateľ namieta, že „*pri určení hodnoty drogy, ktorá bola u neho zaistená, sa postupovalo nesprávne*“, k tomu použité „*potvrdenie Národnej protidrogovej jednotky o vyčíslení hodnoty vydaného heroínu*“ bolo nesprávne. Sťažovateľ, ako to sám uvádza, predložil v podanom návrhu na povolenie obnovy konania nový nosný dôkaz – „*správy Národnej protidrogovej jednotky*“.

Je zrejmé, že súdy v rámci oboch konaní o povolení obnovy konania kvalifikovali sťažovateľom prezentované skutočnosti (kvantifikácia hodnoty zaistenej omamnej látky) a o nich pojednávajúce predložené listinné materiály odborného charakteru ako prostriedky slúžiace v procese hodnotenia dôkazu (za ktorý bola v danom prípade považovaná zaistená omamná látka), nie ako nové skutočnosti predtým súdu neznáme.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (aj odkazom na rozhodnutia o predchádzajúcom návrhu sťažovateľ'a na obnovu konania) podrobne a jasne sťažovateľovi

vysvetlil, že skutočnosti (kvantifikácia hodnoty zaistenej omamnej látky) a o nich pojednávajúce sťažovateľom predložené listinné materiály odborného charakteru slúžiacie ako prostriedky v procese hodnotenia dôkazu nenapĺňajú znak novosti, a teda dôvody na povolenie obnovy konania, splnenie ktorých je vyžadované relevantnou právnou úpravou (§ 394 ods. 1 Trestného poriadku), pričom majú súčasne totožný charakter ako skutočnosti a dôkazy predložené sťažovateľom v predchádzajúcom návrhu.

Ústavný súd je toho názoru, že rozhodnutie krajského súdu sa opiera o náležitú interpretáciu aplikovanej právnej úpravy a jasné logické zdôvodnenie prijatých právnych záverov. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia relevantným otázkam formulovaným sťažovateľom v uplatnenej sťažnosti poskytol zrozumiteľnú a náležitú odpoveď.

K sťažovateľom namietanému porušeniu jeho základných práv na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy ústavný súd konštatuje, že je z obsahu uznesenia krajského súdu zjavné, že právnomu zástupcovi sťažovateľa bolo umožnené realizovať právnu pomoc v prospech svojho klienta, keďže jeho podania tvoriace súčasť sťažnosti boli krajským súdom spolu s vlastným písomným podaním sťažovateľa zohľadnené a v rámci posúdenia sťažnosti aj preskúmané.

Ústavný súd tak dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy, listiny a dohovoru, preto sťažnosť v danej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2016